

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

011779

Repertoriumnummer 2016/5655
Datum van uitspraak 10 juni 2016
Rolnummer 2015/AR/2071

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Ruimtelijke ordening stedenbouw

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

zeventiende kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000465751-0001-0008-01-01-1

VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigt door de Vlaamse Regering, aan het kabinet van de Minister-President van de Vlaamse Regering, met diensten te 1000 BRUSSEL, Koolstraat 35,

appellante,

vertegenwoordigd door mr. CLAES Johan, advocaat te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg 160

tegen het vonnis van de TB 5 kamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout van 03 november 2014, gekend onder rolnummer 14/1/A

tegen

1. wonende te
2. wonende te

geïntimeerden,

vertegenwoordigd door mr. BEERDEN Luc, advocaat te 3512 STEVOORT, Hertoginnenhofstraat 15 (ref.: 13/10010/D1/BS-73002)

1.

Huidige zaak betreft een verzet tegen een administratieve geldboete, opgelegd bij dwangbevel betekend op respectievelijk 13.11.2013 en 18.11.2013, opgelegd omwille van de beweerdde doorbreking op 04.03.2013 van een stakingsbevel van 07.07.2011, bekrachtigd op 13.07.2011, betreffende de permanente bewoning van een weekendverblijf te (de chalet, gelegen in recreatiezone, was eigendom van mevrouw , maar werd op 03.12.2015 verkocht).

Het verzet werd ingeleid bij gerechtsdeurwaarders-exploot van 06.12.2013.

2.

De eerste rechter verklaarde dat de doorbreking van het stakingsbevel vaststond. Een eerder verzoek tot opheffing van het stakingsbevel was overigens ongegrond verklaard. Uit de chronologische opsomming der adreswijzigingen en uit de houding van de heer en mevrouw leidde hij bovendien af dat er een zekere kwade trouw bestond bij beide personen.

Gelet op de sociale situatie van elk van hen, met toelichting van de situatie van mevrouw herleidde hij evenwel de administratieve geldboete tot 250,00 euro bij elke persoon.

3.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 31.08.2015 tekende het Vlaamse Gewest hoger beroep aan tegen deze beslissing.

Het Vlaamse Gewest verzet zich tegen de vermindering van de administratieve geldboeten. Het Vlaams Gewest wijst in eerste instantie op het feit dat een zogenaamde sociale situatie in hoofde van mevrouw geen reden is om de boete van de heer te verminderen. Bovendien worden verzwarende omstandigheden aangehaald, zoals de kwade trouw (die uit de fictieve adreswijziging zou blijken) en het feit dat niet alleen opnieuw permanent bewoond werd, maar dat ook nog nieuwe onvergunde werkzaamheden werden uitgevoerd (uitbreiding bouwvolume voor berging en keuken).

Beoordeling:

4.

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en termijn ingesteld, en is derhalve toelaatbaar.

5.

Overeenkomstig het artikel 6.1.50, § 4, VCRO kan de persoon aan wie een administratieve geldboete wordt opgelegd het Vlaamse Gewest dagvaarden voor de burgerlijke rechtbank. In de parlementaire voorbereiding werd over deze mogelijkheid van verzet tegen het dwangbevel voor de burgerlijke rechtbank het volgende gesteld: *“De rechtbank van eerste aanleg oefent een controle met volle rechtsmacht uit op de administratieve geldboete. De administratie heeft de mogelijkheid om de omvang van de sanctie te moduleren en de rechtbank kan een volledige controle uitoefenen op alles wat onder de beoordeling van de administratie valt. Een rechterlijke controle met volle rechtsmacht garandeert dat het systeem van administratieve geldboeten in overeenstemming is met [de] artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zoals onlangs nog in een arrest van het Arbitragehof over de BTW-geldboeten bevestigd werd.”* (Parl.St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1332/8 (verslag)).

De burgerlijke rechter zal in dergelijke verzetprocedure m.a.w. nagaan, met in aanmerkingneming van alle omstandigheden van de zaak, of de straf niet onevenredig is ten

opzichte van de vastgestelde overtreding, zodanig dat hij kan onderzoeken of de administratie redelijkerwijze een geldboete van deze omvang kon opleggen en/of handhaven. Naast de feitelijke toetsing m.b.t. het vaststaan van de inbreuk, mag de rechter n.a.v. de beoordeling van voornoemd evenredigheidsbeginsel acht slaan op de zwaarte van de inbreuk, de hoogte van de reeds opgelegde sancties en de wijze waarop in gelijkaardige gevallen wordt geoordeeld, maar moet hij hierbij in acht nemen in welke mate het bestuur zelf gebonden was in verband met de sanctie. Het toetsingsrecht van de burgerlijke rechter houdt dus niet in dat de rechter op grond van een subjectieve appreciatie van wat hij redelijk acht, om loutere redenen van opportuniteit en tegen de wettelijke regels in, boeten kan kwijtschelden of verminderen.

6.

Artikel 2, Wet Motivering Bestuurshandelingen, bepaalt dat alle bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1, d.w.z. eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur, omschreven als een administratieve overheid in de zin van artikel 14, § 1, R.v.St.-Wet, en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor de bestuurde of het bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Een dwangbevel inzake administratieve geldboeten wegens doorbreking van een stakingsbevel is dergelijke bestuurshandeling, zodat het bestuur de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan de administratieve geldboete waarvoor het dwangbevel werd uitgevaardigd.

De verplichting tot formele motivering m.b.t. administratieve geldboeten, opgelegd door de Motiveringswet, wordt - n.a.v. de rechterlijke controle erop - anders getoetst voor zover enerzijds de motivering van de beslissing van de rekenplichtige van het Herstelfonds tot oplegging van de geldboete zelf wordt gecontroleerd, en voor zover anderzijds de motivering van de stedenbouwkundig inspecteur wordt nagegaan in zijn beslissing omtrent het verzoek tot kwijtschelding en/of vermindering ervan.

Bij een gebonden bevoegdheid, zoals bij de beslissing van de rekenplichtige van het Herstelfonds, wordt de bestuurshandeling afdoende gemotiveerd door vermelding van de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt.

Bij een niet gebonden bevoegdheid, zoals bij de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur omtrent het verzoek tot kwijtschelding en/of vermindering van de geldboete, dient de beslissing stringenter gemotiveerd: er moet impliciet of expliciet blijken dat de

argumentatie van de verzoeker in de besluitvorming is betrokken en er moet minstens uit kunnen worden afgeleid waarom de argumenten van de verzoeker in het algemeen niet zijn aanvaard. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd indien de argumenten van de verzoeker niet werden betrokken in de beoordeling bij de totstandkoming van de beslissing.

Wat de inbreuk zelf betreft:

7.

In casu werd het verzoek tot opheffing van het stakingsbevel afgewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, en geïntimeerden geven aan dat zij in deze beslissing berust hebben.

Hoewel de eventuele exceptie van gezag van gewijsde m.b.t. de beschikking over het verzoek tot opheffing van het stakingsbevel, niet kan leiden tot de onontvankelijk van de vordering in verzet tegen de administratieve geldboete, gelet op het andere voorwerp van dergelijke vordering, is de rechter die op grond van art. 6.1.50, §4, VCRO wordt aangezocht in betwisting van de administratieve geldboetes inhoudelijk wel gebonden door het gezag van gewijsde van hetgeen de stakingsrechter gesteld heeft i.v.m. de wettigheid van het stakingsbevel. In casu werd het stakingsbevel van 07.07.2011 wettig bevonden.

8.

Uit de stukken van het dossier en meer in het bijzonder uit de vaststellingen in het PV van 04.03.2013 blijkt duidelijk dat elk van beide geïntimeerden het stakingsbevel van 07.07.2011 doorbroken hebben, door nadien het betrokken pand toch op permanente wijze te blijven bewonen, en dat zij slechts voor de schijn een adreswijziging doorvoerden.

Gelet op deze inbreuk diende door de rekenplichtige van het Herstelfonds een administratieve geldboete van 5.000,00 euro opgelegd te worden.

De beslissing van de rekenplichtige van het herstellfonds maakt melding van de toegepaste regelgeving en van de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokte, nl. de vaststellingen in het PV van 04.03.2013, zodat de beslissing correct werd gemotiveerd.

Wat de omvang van de boete betreft:

9.

In tegenstelling tot wat bij andere administratieve geldboeten het geval is bestaat bij de administratieve geldboete die wordt opgelegd voor het doorbreken van een stakingsbevel, geen wettelijk vastgelegde minimum- en maximumsanctie: steeds dient de rekenplichtige van het Herstelfonds een geldboete van 5.000,00 euro op te leggen, waarna de omvang kan gemoduleerd (en zelfs kwijtgescholden) worden door de stedenbouwkundig inspecteur, op verzoek van de overtreder.

Beide beslissingen zijn in hun samenhang dan ook onderhevig aan de controle door de burgerlijke rechter.

10.

Bij brief van 19.04.2013 verzochten de heer [redacted] en mevrouw [redacted] volledige kwijtschelding van de twee administratieve geldboeten.

Hun argumentatie was kort samengevat de volgende:

- Zij hebben het stakingsbevel niet doorbroken;
- Zij verkeren in een precaire financiële situatie: mevrouw [redacted] komt uit langdurige werkloosheid en de heer [redacted] geniet een invaliditeitsuitkering.

11.

In de twee besluiten van 30.04.2013 verklaarde de stedenbouwkundig inspecteur het verzoek telkens ontvankelijk doch ongegrond. De enige motivering in beide besluiten handelde over het bewijs van de permanente bewoning.

Er werd geen enkele motivering besteed aan de precaire financiële situatie van partijen, hoewel dit middel door elk van hen werd ingeroepen.

Dit volledig ontbreken van motivering omtrent de beweerde precaire situatie van de betrokkenen, maakt de controle op het geheel van de administratieve beslissingen m.b.t. de in casu gegeven administratieve geldboeten door de burgerlijke rechter, zoals georganiseerd in art. 6.1.50 VCRO, onmogelijk, zodat besloten moet worden dat de omvang van de boete op onwettige wijze op 5.000,00 euro werd behouden.

De beslissing omtrent het verzoek tot kwijtschelding waarin de argumenten van de

verzoeker niet betrokken worden, is niet gemotiveerd, zodat deze beslissing buiten beschouwing gelaten moet worden.

In dit verband wijst het hof op art. 6.1.49, § 6, VCRO, waarin bepaald wordt dat, indien de beslissing niet is overgemaakt binnen de in § 5 gestelde termijn, het verzoek geacht wordt te zijn ingewilligd.

12.

Het hof stelt vast dat geen incidenteel beroep wordt aangetekend m.b.t. het door de eerste rechter alsnog behouden deel van de opgelegde administratieve geldboeten.

13.

Het hoger beroep is ongegrond.

De in het ongelijk gestelde partij wordt verwezen in de gerechtskosten, en daarbij hoort ook de rechtsplegingsvergoeding (zie ook: het arrest van het Grondwettelijk hof van 21.05.2015).

Er is geen reden om een ander bedrag toe te kennen dan het basisbedrag van 1.320 euro.

BESLISSING VAN HET HOF:

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond.

Het hof veroordeelt het Vlaamse Gewest tot betaling van de kosten in hoger beroep en deze bedragen in hoofde van de geïntimeerden 1.440,00 euro (rechtsplegingsvergoeding hoger beroep).

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 10 juni 2016 door

R. HOBIN

Raadsheer

I. TRAEST

Raadsheer

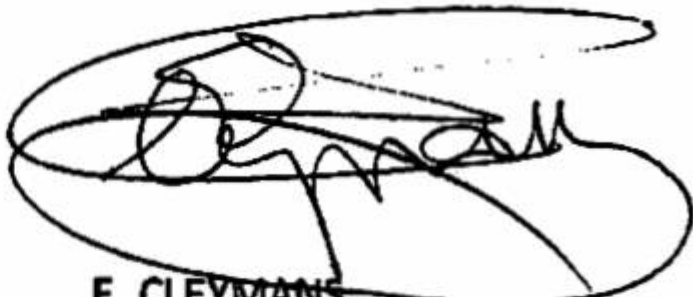
H. COENEN

Raadsheer

E. CLEYMANS

Griffier

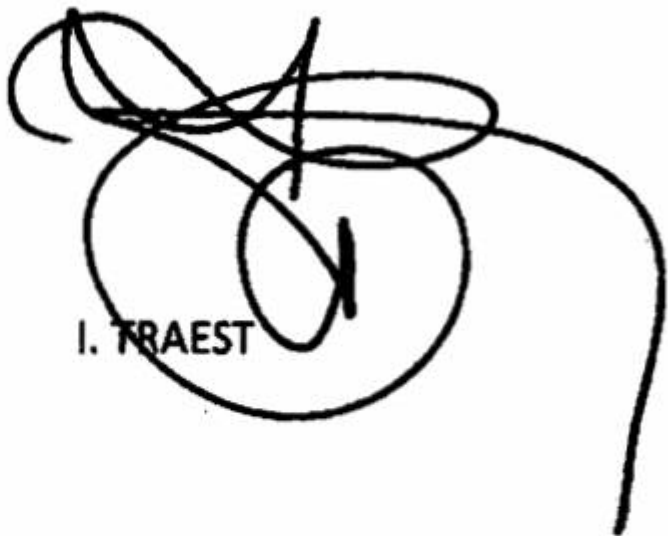

E. CLEYMANS

H. COENEN

I. TRAEST

R. HOBIN

